

Ogorek spomina

Vrgel sem v reko
tleči ogorek spomina
in odšel na pomol tišine. —

Prišla sta
dva vesela metulja,
plesala sta in pela.

Rekel sem jima:
Veselita se in pojta,
dobra metulja!
Rad vaju gledam
in rad bi bil z vama
v pesmi in plesu.

Dolgo že niso
moje oči videle nedolžnosti,
malo veselja in sreče srce doživelo.
Preplešite mi oči in dušo,
pustita mi prah nedolžnosti
vajinih krilc!

Iz prahu bo pognalo drevo pozabe
skozi moje telo — in srečen bom,
v življenju in umiranju. —

Metulja sta plesaje odhajala
za tokom reke, ki je odnašala
ogorek spomina.

Vojak

S prestreljeno desnico
in zlomljeno puško
prihaja iz boja vojak.

Tisoč strupenih pogledov
upira se vanj;
tisoč hrupnih glasov
mu pljuska na uho.

*Strašna je pot od bojišča
do tujega mesta...*

*Škorpion mu razjeda srce.
Vendar gre dalje, s trdimi koraki,
visok in teman,
obdan od sovražnih straž —
in poti ni konca.*

*Z demonom prezira do zadnje
postaje dospe — in ko razgaljene prsi
mu sonce obsveti, vstopi skozi vrata ječe
bogat. Uporen, še vedno uporen.*

*Brez lovorik, a poln brazgotin,
z odprto rano za križem okna
spet sanja o novih bitkah.*

Apokalipsa

*Z brušenimi bodali v rokah
jezdijo konjeniki svetovij
preko okamenelih lir in robotov,
mimo sonc in ozvezdij. —*

*V preproge zelenih oaz
je vtkana pesem peroti;
šklepet roženih plaščev —
in pritajeni pljusk plavuti
mlačnih sanj razgretih voda.*

*Iskalci miru kopljejo
skrivališča pozabe, dokler jih ne prežene
razbeljeno jeklo dneva ali led noči
iz zaklonišč njihovega iskanja.*

*Z brušenimi bodali v koščениh rokah
pa jezdijo konjeniki svetovij...
Iz brezmesnih ust — odprtih
od bolečin in strasti,
jim visijo dolgi zobje;*